

Zatajuj se!

9. Jezus Kristus — najlepši zgled zatajevanja.

Kar sem že dozdej zapisal lepega in koristnega o zatajevanju, vse to se nam prelepo kaže v življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Saj pač vse njegovo življenje ni bilo nič drugega nego zatajevanje. Zdi se, kakor da je naš Zveličar le zato prišel na svet in hotel toliko časa ostati na svetu, da bi nas temeljito naučil zatajevanja.

Veličastno je bilo njegovo zatajevanje; imelo je najlepše lastnosti.

Jezusovo zatajevanje je bilo popolnoma prostovoljno, prostovoljno v vseh ozirih. Mi ubogi ljudje se moramo pokoriti radi grehov: že radi izvirnega greha, a tudi zavoljo svojih osebnih grehov, — Jezus, najnedolžnejši in najsvetejši, ni potreboval niti najmanjše pokore, torej nobenega zatajevanja. Mi ubogi ljudje čutimo vsi hudo nagnjenje v svojih srcih in brez zatajevanja nam ni mogoče ostati na pravem potu, — Jezusovo presveto Srce ni poznalo nikakoršnega hudega nagnjenja, torej tudi ni potrebovalo zatajevanja. Mi ubogi ljudje smo odvisni vsestransko in se nikakor ne moremo izogniti mnogovrstnih težav in sitnosti, torej brez zatajevanja ne moremo pametno in mirno živeti, — Jezus pa je vsemogočni Bog, vse je njegovo, nebesa in vsi zakladi sveta. Torej bi si lahko izbral vselej in povsod vse najlepše in najimennitnejše, vse najboljše in najslajše, vse najlažje in najprijetnejše; a vemo, da si je odbiral vedno le to, kar je uborno, skromno in poniževalno, kar je težavno in neprijetno; ni si volil bogastva in oblasti, ne časti in imennitosti, ne vživanja in radosti, marveč uboštvo in pomanjkanje, zaničevanje in poniževanje, post in prebitko trpljenje.

Jezusovo zatajevanje je vztrajno ali stanovitno. Od vekomaj že si je tako odbral; ves čas zemeljskega življenja od prvih trenutkov v trdih jaslicah do zadnjega zdihljaja na križu je bila nepretrgana vrsta zata-

jevanj; še zdaj je pač največje zatajevanje njegovo bivanje med nami v presv. Rešnjem Telesu.

Vse Jezusovo zatajevanje je bilo iz najboljšega namena, vse v čast nebeškemu Očetu ter v rešenje in blagor človeštva; vse delovanje je bilo takorekoč svečanosten odmev one molitve: „Moj Oče... ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti hočeš.“

Junaško in veselo je bilo Jezusovo zatajevanje. Z nekim svetim ponosom je govoril o njem: „Lesice imajo svoje votline, tički svoja gnjezda, Sin človekov pa nima, kamor bi naslonil svojo glavo!“ Z zaželjenjem je opetovano napovedoval svoje končno, odrešilno trpljenje ter ga imenoval krst, s katerim želi biti krščen.

Kako zelo je bilo božjemu Zveličarju zatajevanje pri srcu, je razvidno iz njegovega učenja. Njegove govore prepleta kakor rdeča nitka nauk o zatajevanju. Njegove prve misijonske besede, ko je nastopil v javnosti, so bile: „Delajte pokoro, nebeško kraljestvo se je približalo“. Z ozirom na zapovedano zatajevanje pravi: „Ako te desno oko pohujša, izderi ga in vrzi od sebe; boljše ti je, da greš z enim očesom v življenje nego z obema vrženemu biti v pekel.“ In isto govori o desni roki in nogi ter hoče s tem naznaniti: Ko bi ti bila kaka reč tako ljuba kot desno oko, desna roka ali noga, pa bi je ne smel imeti brez greha, se moraš premagati in jo zapustiti. Enak pomen imajo besede: „Nebeško kraljestvo silo trpi, in le silni si ga bodo priborili.“ — Z ozirom na prostovoljno zatajevanje pa pravi: „Kdor hoče priti za menoj, naj zataji samega sebe in vzame vsak dan svoj križ na rame in hodi za menoj!“

Nikar ne preslišimo milega vabila svojega nebeškega Vzornika. Odločimo se junaško in hodimo za njim. Onim težavam, ki nam jih povzročajo stanovske dolžnosti in druge bede zemeljskega življenja, priložimo še nekaj gramov prostovoljnega zatajevanja — to bodi naš križ, ki si ga naložimo vsako jutro na rame ter ves dan radostno in veledušno nosimo za Jezusom.

